

Α. Αφού φρεσκάρητε λιγάκι τη θεωρία για τους τρόπους ανάπτυξης της παραγράφου (σύνολο πολλών φωτοτυπιών που πήρατε στην αρχή της χρονιάς, χι χι χι!!!), να βρείτε και να αιτιολογήσετε τον τρόπο ανάπτυξης της κάθε παραγράφου:

1. Τα τελευταία όμως χρόνια παρατηρείται μια ακόμα πιο ενδιαφέρουσα τάση, καθώς ανοίγουν μικρά ξενοδοχεία σε ιστορικά κτίρια, είτε μέσα στο Κάστρο είτε έξω από αυτό, πάντα όμως στα όρια της παλιάς πόλης. Ο πρώτος ξενώνας που λειτούργησε μέσα στο Κάστρο αποτελεί και σήμερα μια από τις πιο αξιοπρόσεκτες επιλογές διαμονής. Στεγάζεται σε ένα απλό γιαννιώτικο σπίτι των αρχών του 20ού αιώνα και τα δωμάτιά του, αν και λιτά, έχουν ατμόσφαιρα. Η δεύτερη επιλογή, αν θέλετε να μείνετε εντός του Κάστρου, βρίσκεται σε έναν από τους πιο κεντρικούς δρόμους του παραδοσιακού οικισμού, στην Ανδρόνικου Παλαιολόγου, και στεγάζεται σε ένα πέτρινο εβραϊκό σπίτι. Τρίτη επιλογή: λίγο έξω από το κάστρο, δίπλα στη μητρόπολη, υπάρχει ένα παλιό κτίριο του 18ου αιώνα, το οποίο ανακαινίστηκε και μετατράπηκε σε ένα μικρό ξενώνα 9 δωματίων.

2. Το ράφτινγκ είναι ο ιδανικός τρόπος για να πλησιάσουμε την ομορφιά της φύσης. Περισσότερο κι από την έκκριση αδρεναλίνης, απ' το πνεύμα ομαδικότητας, το ράφτινγκ μάς προσφέρει πρόσβαση σε υδάτινα τοπία που δεν μπορείς να τα γνωρίσεις με κανέναν άλλο τρόπο. Επιπλέον το ράφτινγκ είναι μια ήπια δραστηριότητα, που μπορούν να τη γευτούν παιδιά και μεγάλοι. Αρκεί να βρίσκονται σε καλή φυσική κατάσταση, να ξέρουν κολύμπι και φυσικά να σέβονται τη δύναμη του νερού και να ακολουθούν πιστά τις οδηγίες του συνοδού.

3. Με τον όρο «Πολιτισμός» οι κοινωνικοί επιστήμονες δεν εννοούν μόνο τις τέχνες και τα πνευματικά δημιουργήματα των ανθρώπων. Ο πολιτισμός περιλαμβάνει επιπλέον κοινούς κώδικες επικοινωνίας (π.χ. τη γλώσσα), αξίες (π.χ. δημοκρατία, ελευθερία κτλ.), πεποιθήσεις (τα πιστεύω των μελών για τον κόσμο γύρω τους), κανόνες συμπεριφοράς (π.χ. ήθη και έθιμα), καθώς και τους κοινωνικούς θεσμούς και τις κοινωνικές δομές.

4. Κι εδώ είχε συμβεί ό,τι συμβαίνει παντού με τους Νεοέλληνες. Όλος ο κόσμος, που είχε συρρεύσει στον [Ψυρρή](#) ή στην [Πλάκα](#), είχε πάει να δει να γλεντάν – κι όχι για να γλεντήσει ο ίδιος. Στους λασπωμένους και σκοτεινούς δρομίσκους περιφερόταν ένα πλήθος όλων των κοινωνικών τάξεων κι όλων των αθηναϊκών συνοικιών, που όπως ο γερο-Δήμος του τραγουδιού, ζητούσε τη χαρά «πότ' εδώ, πότ' εκεί» – χωρίς να τη βρίσκει, φυσικά, αφού όλοι είχαν εκστρατεύσει με το ίδιο πρόγραμμα. Έβλεπε κανένας ομίλους κυριών και κυριών του καλού κόσμου να σταματάν έξω από κάθε ταβέρνα και να κοιτάζουν περίεργα – όπως κάνουν οι επισκέπτες των ζωολογικών κήπων μπρος από τα κάγκελα των θηρίων. Κοίταζαν – και προχωρούσαν πάρα πέρα για να επαναλάβουν το ίδιο...

5. Αστερίξ, ο ήρωας αυτών των περιπετειών. Μικρόσωμος πολεμιστής αλλά παμπόνηρος και με κοφτερό μυαλό, του εμπιστεύονται χωρίς αμφιβολίες όλες τις επικίνδυνες αποστολές, για τις οποίες συνήθως καταστρώνει και το σχέδιο δράσης. Ο Αστερίξ αντλεί την υπεράνθρωπη δύναμή του από το μαγικό ζωμό του Δρυΐδη Πανοραμίξ. Οβελίξ, ο αχώριστος φίλος του Αστερίξ. Μεγάλων σωματικών διαστάσεων, προμηθευτής μενίρ σε ολόκληρη την επικράτεια και μεγάλος εραστής του ψητού αγριογούρουνου! Είναι πάντοτε έτοιμος να ακολουθήσει τον Αστερίξ σε μια νέα περιπέτεια και ας μην καταλαβαίνει πάντοτε τι ακριβώς συμβαίνει, αρκεί να

υπάρχουν αγριογούρουνα και τρανοί καυγάδες! Η δύναμή του είναι ατελείωτη, επειδή είχε βουτήξει στη μαρμίτα με το μαγικό ζωμό, όταν ήταν μικρός.

6. Ένα χάσμα χωρίζει το Σωκράτη από τους σοφιστές. Ο Σωκράτης ζητήσει τη μία και καθολική έννοια, τη μία και καθολική αλήθεια, ενώ οι σοφιστές υποστήριζαν τις πολλές γνώμες για το ίδιο πράγμα. Επίσης και στον τρόπο της ζωής υπάρχει ριζική αντίθεση μεταξύ σοφιστών και Σωκράτη. Οι σοφιστές ήταν έμποροι γνώσεων, ενώ ο Σωκράτης υπήρξε ένας άμισθος δάσκαλος και ερευνητής της αλήθειας. Το μόνο κοινό μεταξύ των σοφιστών και του Σωκράτη ήταν ότι κι αυτός κι εκείνοι διαπίστωσαν ότι η παραδεδομένη μόρφωση και παιδεία δεν ήταν αρκετή για την εποχή τους.

7. Μια ανθρώπινη ψυχή χωρίς την πρέπουσα παιδεία μοιάζει με ένα ακατέργαστο μάρμαρο λατομείου . Το μάρμαρο δεν αποκαλύπτει καμιά από τις ομορφίες του , ως τη στιγμή που η τέχνη του μαρμαρά θ' αποκαλύψει τα χρώματα και θα φέρει στο φως κάθε απόχρωση, κηλίδα και φλέβα που περνά μέσα απ' τον κορμό του . Με τον ίδιο τρόπο και η παιδεία, όταν επενεργήσει πάνω σ' ένα έξοχο πνεύμα , μας αποκαλύπτει όλες τις κρυφές αρετές και τα προτερήματά του που χωρίς μια τέτοια βοήθεια δε θα μπορούσαν ποτέ να βγουν στο φως . (Ν. Γρηγοριάδης, Η Παράγραφος – διασκευή)

8. Μια συζήτηση με την Άλκη Ζέη είναι για όλους μια πνευματική και ψυχική απόλαυση. Για τους μεγαλύτερους είναι η προσωποποίηση των κατατρεγμένων αγωνιστών που στο όραμα μια δικαιότερης κοινωνίας θυσίασαν ατομικά όνειρα κι επιθυμίες. Για τους νεότερους είναι σύμβολο μιας γενιάς μύθου που περνάει σιγά σιγά στην ιστορία, αφού κυνήγησε την ουτοπία. Για τους φίλους της είναι μια γυναίκα συναισθηματικά γενναιόδωρη, με ανεξάντλητη διάθεση για ζωή. Μα πάνω απ' όλα, είναι για όλους μας η αγαπημένη συγγραφέας που, είτε γράφει για μεγάλους είτε για μικρούς, τα βιβλία της διαβάζονται και ξαναδιαβάζονται με την ίδια ευχαρίστηση όσα χρόνια κι αν περάσουν. (Άλκη Ζέη, προσωπική ιστοσελίδα απόσπ. από συνέντευξη)

9. Η γιαγιά κι ο παππούς στις περασμένες γενιές ήταν πιο κοντά στα παιδιά. Πρώτα γιατί ζούσαν μαζί με τις οικογένειες κι έπειτα γιατί δεν δούλευαν. Στη δική μου παιδική ζωή ο παππούς μου έπαιξε σπουδαίο και αξέχαστο ρόλο γι' αυτό και στα βιβλία μου ο παππούς έχει πρωταγωνιστικό ρόλο. Λυπάμαι που τα εγγόνια μου δεν γνώρισαν τον παππού τους γιατί θα είχαν πολλά να κερδίσουν. Όσο και να ζούσαμε μακριά εκείνος θα έβρισκε τον τρόπο, όπως τον βρίσκω κι εγώ, να δημιουργήσει μια στενή σχέση μαζί τους. (Άλκη Ζέη, προσωπική ιστοσελίδα απόσπ. από συνέντευξη)

10. Η ποίηση μπορεί να διαιρεθεί αδρομερώς σε 3 μέρη : στην επική, στη λυρική και στη δραματική. Οι μορφές αυτές αντανακλούν τις πολιτικές και κοινωνικές συνθήκες μέσα στις οποίες εμφανίστηκαν κι αναπτύχθηκαν. Έτσι η επική ποίηση εκφράζει τα ιδανικά κατά την εποχή της βασιλείας, ενώ η λυρική δηλώνει την παραγμένη εποχή κατά την οποία η διακυβέρνηση των αριστοκρατών απειλούνταν από την ολοένα αυξανόμενη δύναμη της αστικής τάξης. Αργότερα, στα χρόνια της δημοκρατίας, δημιουργείται η δραματική ποίηση που έρχεται να εκφράσει τους πόθους και τις λαχτάρες του λαού . (Ν. Γρηγοριάδης, Η Παράγραφος – διασκευή)

11. « Η κυβέρνηση πρέπει να κατανοήσει ότι η παιδεία είναι τα πόδια μας

